Ч. 226. Пятниця 21 (8) жовтня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ухвала комісиї буджетової в справі будови руского театру. — З буковиньского сойму. — Росийско-японьска війна.)

Комісия буджетова залагодила предложене виділу краєвого в справі субвенціонованя будови руского театру у Львові в той спосіб, що ухвалила:

1) Сойм признає в засаді субвенцию на будову руского театру у Львові у висоті третини дійстних коштів виставлене будинку, однакож що найвисше до висоти 300.000 К.

2) Сойм уповажняє Виділ краєвий приняти іменем краю — коли инші фонди на будову будуть достаточно забезпечені — зобовязане до виплачення через 51 літ титулом субвенциї краю на будову народного руского театру у Львові рат процентових і амортизацийних позички, не висшої як 4-процентової, маючої затягнути ся на будову не висше як 300.000 К під услівями:

а) що буде утворена фундация руского театру народного у Львові на основі проекту акту фондацийного, предложеного Виділом краєвим але з поданими в низу змінами; — б) що Виділ краєвий в спосіб, який признасть за відповідний, узискає правне забезпечене, що поміщеня в будинку не будуть уживані на ніякі инші представленя театральні, лиш на представленя в рускій мові і що будуть служити виключно лиш на театральні представленя а крім того на концерти і балі, а всякий инший спосіб ужиткованя буде виключений.

3) Приложений до звіту Виділу краєвого проект акту фондацийного руского театру народного у Львові має бути змінений як слідує: а) Рада фондацийна має складати ся з 11 членів, з котрих 5 іменує Виділ краєвий, 5 визначають рускі товариства: „Просьвіта“, „Руска Бесіда“, „Тов. ім. Котляревского“, „Тов. ім. Шевченка“, „Союз сьпівацких і музичних товариств (кожде по одному), а ондого Рада міста Львова. З помежи 5 членів іменованих Виділом краєвим мусить більшість належати до рускої народности. — б) Коли би котресь із наведених товариств перестало вствувати, то в его права визначати члена Ради фондацийної входить инша інституцыя, маюча такі самі або споріднені цілі, о чім рішає рада фондацийна за згодою Виділу краєвого. — в) Відступлене підприємства театрального в посесию або установлене артистичного управителя має Виділ краєвий затвердити.

В буковиньскім соймі установлено беручи в рахубу національні мотиви трох референтів: для Русинів соймовим референтом посла Пігуляка, для Німців посла Лянґенгана а для Румунів і Вірменополяків радника консисторского посла Бежана. — Німецко-жидівский клюб вільнодумний розбив ся задля того, що в соймі вибрано яко члена виділу краєвого жида дра Штравхера а заступником пос. Лянґенгана а не пос. Відмана і Ляндвера, як того хотіли Німці християни. Се однакож — як каже „Буковина“ — не останесь без впливу на становище „Союза Вільнодумних“ супротив инших партий.

З вістий, які наспіли з поля росийско-японьскої війни до 18 с. м., можна майже припускати, що під Мукденом приходить вже конець японьским побідам. Здає ся, як би там у великій і нечуваній доси в історії битві, що тягне ся без перерви вже десять чи може й більше днів, — бо ще вчера були вісти про дальшу битву — зрівноважились сили обох противників. Росияни о стілько стоять кориснійше, що їм ідуть заєдно на поміч сьвіжі війська, чого о Японцях сказати не можна, а остаточно утома переможе всю завзятість, як то показує ся вже й з того, що Росиянам удало ся забрати Японцям кільканайцять пушок і сперти їх коло стациї зелїзничої Шахо.

В турецкім заїздї.

(Образок з босаньского житя).

На версї Кралевої Ґори, котру ділить довга долина Тари від чорногорского Дробняка, в передолині Драґаші, стоїть славний ган Скендера аґи.

Що то єсть ган? То слово походить з перского, де звучить „кан“ і єсть одиноким словом, яке в дорозї від Евфрату до Дріни змінило ся.

Ган то загороджена площа, до того шопа з дерева, нужденна хата без печи і комина, ворота.... Але коли би того всього не було — шопи, хати воріт, а навіть огородженя — то все таки був би ган, турецкий заїзд

Треба лиш малої заслони від вітру з гаджвя, чоловіка з осмаленим лицем в широких шараварах, ринки на вугле, трохи тютюну і паленої кави.

Але ган Скендер аґи то не звичайний ган. Він славний із своїх вигід і хорошого устроєня. В нім є й долівка твердо убита з глини, кухня і приспи, довкола попід закопчені стіни.

В хатї коло огня сидить сам поважний господар і пускає із своєї люльки сильні клуби диму, побіч него, по правій і по лівій стороні сидять два подорожні, оба, так як і він підобравши під себе ноги.

— Як тобі поводить ся, годжо,[1]) мир Аллага з тобою! — починає господар по хвили мовчаня....

— Добре, дякувати Всевишному!

— А тобі, хитрий лисе? Мир Аллага й з тобою! — каже господар ласкаво до другого подорожного, цигана.

— Добре, дякувати Всевишному!

Відтак мовчали якийсь час — так велить всхідний звичай.

— Як тобі поводить ся ще раз, годжо — мир Аллага з тобою?

— Добре, дякувати Всевишному!

По хвили говорить господар дальше:

— А що тебе звело разом з тим хитрим лисом, побожний сину?

Годжа мовчить.

— Або циган не хитра голова! Один з них ошукав раз султана.

Гості насторожили уха. Бо не лише сама приспа робить ган Скендера аґи славним, але також оповіданя господаря, якими він забавляє своїх гостий, він, богатий музулманин, що удержує свій ган лише длятого, аби мати товариство.

— Так — був раз циган, хитрий як ти і всі з твого поколїня, котрий ні о чім иншім не думав, лиш як би ошукати сьвіт. Він чув раз, що султан Єго Величества потребує коваля, котрий би єму підкован цісарскі коні золотом — і пійшов просто до Стамбула до цісарскої палати та предложив султанови Єго Величеству свої услуги.

— Якої нагороди жадаєш? — спитав володітель всіх правовірних, які єму желають від Аллага добра.

— Я, високий султане, не жадаю ніякої иншої нагороди, як тої: Видай приказ, аби мені кождий, що боїть ся своєї жінки, мусів дати публично два пара.[2])

Султан сьміючи ся, згодив ся і видав єму приказ на письмі, що він може публично зажадати від кождого, що боїть ся своєї жінки, два пара.

Циган пійшов до своєї роботи. По кількох днях приходить знов перед володітеля і кричить на ціле горло: — „Падишаху! Я привів тобі на радість дївчину, пятнайцять або шістнайцять лїтну, що важить сорок ока, а личко у неї як кров з молоком!“

— Тихо, нещастний чоловіче! — шепнув султан — мої жінки могли би тебе почути!

— Два пара, падишаху! Два пара! — І циган почав танцювати на одній нозї.

І султан мусів від него відкупити свій приказ за великі гроші.

Коли сьмїх утих, відозвав ся годжа:

— Як би циган не міг ошукати султана, коли раз ошукав самого одинокого сьвятого Магомеда.

А то було так:

Кляч Сакляві, котрій Аллаг призначив щасте, що могла носити его пророка, погубила свої підкови, а циган, що сидїв при дорозї, підкував її.

Тоді хотїв Магомед заплатити єму, але він думав лиш над тим, як би ошукати сьвятого пророка.

— Ей, мій золотенький сьвятий — каже

[1]) Годжа — турецкий духовник.

[2]) Пара — мала турецка монета.

Аж страшно погадати, яка то завела ся різня від Мукденом. Тепер вже зачинають надходити вісти про страшні сцени, які діяли ся в тій битві. Розповідають н. пр. про таку сцену: Якийсь зранений російский офіцир вернув з побоєвища з кількома вояками свого полку і замельдував ся у свого ґенерала. Ґенерал кинув ся і крикнув до него: Як ви сьмієте як раз тепер покидати своїх? Зараз вертайте назад. Де ваш полк? — Тут, Ексцеленциє! Як то, то всї? — Так всї! — відповів офіцир зворушений. — В ночи дня 11 підчас борби японьскої артилериї з піхотою ціле небо було так осьвітлене від блисканя пушочних вистрілів і вибуху шрапнелів, як коли б то лютила ся якась страшенна буря. Богато сїл довкола попалених і страшно знищених з Хінців жде голод і безмежна нужда.

Після найновійших вістий настала на поли війни від втірка перерва. З Токіо доносять, що стягане російского войска против армій ґенералів Оку і Нодзу в понеділок в ночи робило там враженє, мов би Росияни хотїли приступити до нового атаку і мов би приготовляла ся нова битва. Тепер однакож припускають, що Куропаткінови розходило ся лиш о узискане на часї, щоби закрити відворот своєї армії і забезпечити собі перехід через ріку Гун, бо як загально припускають, Росияни не будуть в силї удержати своїх становищ над рікою Шахо. Доси не можна було означити докладно страт японьских від 10 с. м., так само має ся річ і що-до страт російских та числа здобутих пушок. В Токіо переконані, що ситуация в Порт Артурі доходить до кінця, котрий може вже за кілька днів наступить.

Новинки.

Львів дня 20 го жовтня 1904.

— **Школа** жіночого господарства в Сокали. Дня 1 падолиста о год. 11 рано відбудуть ся в Сокали в льокали Руської Бесїди перші загальні збори товариства „Школа жіночого господарства" з слідуючим порядком дневним: 1) отворене зборів, 2) впис нових членів, 3) вибір предсїдателя зборів, 4) відчитане статута, 5) вибір предсїдателя товариства і его заступника, 6) вибір 6 членів виділу і 4 заступників, 7) вибір контрольної комісиї, 8) внески членів.

— **Переповненє.** Ректор віденьского університету др. Ешеріх на інавґурациї шкільного року зазначив, що виділ права і фільософії вже зовсїм переповнені, тому молодїж повинна звертати ся на инші виділи, бо з правами і фільософією не можна відтак найти місця.

— **Самоубийство посла.** Социялїстичний посол до німецкого парляменту з міста Маґдебурґа, Шмідт, кинув ся сими днями в приступі божевільства під колеса зелїзничого поїзду коло стациї Бальфельд і погиб на місци.

— **Служниця убийницею.** Перед судом присяжних в Кракові відбула ся розправа против Анни Багко, котра, як звістно, убила в червни с. р. підчас суперечки свою паню Боґуцку, жінку ґімн. професора і утекла до Моравскої Остави, де її по двох тиждях арештовано. Батківна признала ся до злочину, лише впевнювала, що допустила ся его в самообороні. По переведеню розправи трибунал засудив виновницю на 10 лїт тяжкої вязниці з постом що місяця і темницею в кожду річницю злочину.

— **Напад.** З Гусятина доносять, що на селян з Шидловець, котрі мають свої ґрунти за Збручем на російскій стороні, напало поверх 200 селян з Андріївки і Бережанки, що лежать за кордоном і тяжко їх побили. З 40 побитих Шидлівчан есть 9 таких, що борють ся зі смертию в гусятиньскім шпитали. Шидлівчани боять ся тепер йти до свого поля за Збручем, аби не наражати свого житя.

— **Нещаслива пригода.** Черновецкому нотареви п. Соневицкому лучила ся в суботу нещаслива пригода. Ступивши хибно на сходи стратив рівновагу і покотив ся з першого поверха в діл, при чім поломив собі руки і ноги. На крик нещасного о поміч прибуло кількох людий, що занесли побитого до дому.

— **Самосуд над лихварем.** В селї Углї, в марамороскім комітатї на Угорщині убили селяни лихваря Фроїма Лянда. Лянд страшно визискував селян, а многих з них, як то кажуть, пустив з торбами. Минувшого року пробовав він видерти за лихву землю від Василя Когрусучина. Заки ще суд видав в тій справі вирок, Лянд забрав збіже з поля селянина. Когрусучин обжалував лихваря, суд признав жалобу оправданою і навіть сьвідків Лянда засудив на арешт. Дня 30 вересня с. р. мала відбути ся друга розправа в тій справі і Котрусичин вже день наперед вибрав ся до міста. З того скористав Лянд, пійшов зі своїми двома синами на сїножать селянина і хотїв забрати сїно. Але жінка Котрусучина прикликала на поміч сусїдів, селяни кинули ся на лихваря і так его побили, що він другого дня помер. Також оба его сини борють ся зі смертию.

— **Радіотелеґрафічна стация в Барі.** Недавно отворено першу телеґрафічну лїнію без дроту в полудневій Европі між Барі в Італії а Антиварі в Чорногорі. Обі стациї так уладжені, що сила їх апаратів сягає всего на 500 км. довкруги. Стация в Барі лежить 3 кільометри від порту. Дві деревляні вежі злучені сталевим дротом високі на 50 м. Такі самі 2 вежі стоять над морем коло Антиварі. Злука двох берегів Адрийского моря телеґрафом без дроту стрітила ся була з перепонами зі сторони Австриї. Порт Антиварі на основі берлиньского договору належить вправдї до Чорногори, але заразом есть під протекторатом Австриї. Перепони Австриї були з полїтичних причин, з огляду на змаганя Італії, розширити свій вплив на Балканї. Вкінци Австрия згодила ся на заложене стациї в Антиварі, бо стация лежить близько моря і в потребі один ґранат з австрийского панцирника міг би її збурити. На отвореню лїнії був сам Марконі, а перші телеґрами вислав чорногорский князь до кількох европейских монархів. Властителем сего телеґрафу есть американьске „Товариство Марконього". Телеґрафічні прилади мають три строї, з яких один забезпечує лїнію перед перехоплюванем телеґрам на Адрийскім мори через кораблї.

† **Померла** Олена Мелень, жінка емеритованого управителя народної школи, дня 18 с. м., у Львові, по довгій і тяжкій недузї, в 56-ім роцї житя.

— **Житє в Порт-Артурі.** До Чіфу прибуло недавно з Порт Артура кілька осіб, з котрих одна описує житє в обляженім місті ось як: Канонада тревае день і ніч. Ґранати і шрапнелї воркочуть безнастанно. Набої з великих 12 цалевих гармат пригадують вите собак або вовків, потрясають стїнами домів і хитають ними. В початках бомбардациї женщини млїли або діставали гістеричних нападів, однак з часом привикли до всего. Богато осіб посивіло. Нїгде не можна чути ся безпечним,

---

циган — коли угадаєш, що потреба до добре підкованого коня, то зложиш менї свою сьвяту подяку. Але як не угадаєш, то заплати за кождий ґвіздь тілько, як другі за підкову.

— Добре! — відповів Магомед — чи то так тяжко відгадати? До добре підкованого коня потреба чотирох підков, двайцять чотири гвоздїв, молотка і кліщів. Чи я угадав?

— О нї, сьвятий! — Диви — чи твій кінь добре підкований?

— Так, не може бути лїпше.

— Отже диви — чи потребує він підков, гвоздїв, кліщів, молотка?

Мовчки сягнув Магомед по мошонку і заплатив тілько, кілько звичайно платить шістьох.

Оба музулмани усьміхнули ся, а циган голосно реготав ся.

— Е, я знаю ще лїпшу штуку! — крикнув він. — Одного лїтного дня упала саранча на поля. Насамперед вигризла до чиста попівский огород, а відтак кинула ся на огород судиї. Почали дзвонити на ґвалт, ціле село збігло ся з лопатами і джаґанами, топорами і пилами, одні аби копати рови, другі аби приладити дров на огонь. Між иншими прибіг там і внук мого дїда, що вже давно мав на судию злість.

— Спокійно, дїти — напоминав судия. — Стійте всї на дорозї перед огородом, доки я не крикну „гура!" А тодї біжіть до огорода і бийте саранчу, кілько хто може!

Коли судия крикнув „гура!", сїла ему саме в тій хвили одна саранча на чоло. Тарах! — і мій свояк убив саранчу топором, але очивидно рівночасно й судию. — Між тим як мужчини в огородї порали ся з саранчею, зібрали ся перед муром на улици жінки. — „А що, як там іде борба?" — питає одна, жінка судиї. — „Богу дякувати, добре!" — кричить мій свояк. — „Доси упав один ворог і один наш".

— То твій свояк не добре зробив — відозвав ся Скендер аґа і покивав сивою головою.

По хвили відозвав ся:

— Я знаю красшу історию о двох циганах, що спали в однім ліжку. Прийшли цигани до хати і перший циган будить тихо другого: „Бій ся Бога, брате, тихо, злодії в хатї". — „Що — тихо!" — крикнув другий. — „Кричи, може наляжають ся і лишать що —".

— Ей, ей, пане — перебив циган — а хто би ішов до циганьскої хати красти?

— Також циган, сину.

— Пане — крикнув циган обиджений — чи чув хто коли, аби хто з нас крав?

— То послухай одної історії — сказав старий музулманин. — На ярмарку в Сараєві стояло двох циганів, оба родом з Ілїдже і продавали коші. — „Гей люди, купуйте — кричав один — штука трийцять пара!" — „Пятнайцять пара штука!" — кричав другий. — Коли ярмарок скінчив ся і оба пропивали заробок в шинку, відозвав ся перший: „Як ти то робиш, роме [1]), що можеш так дешево продавати коші? Я краду лозину, а однако не можу дати штуки за пятнайцять пара?" — „Ех, роме, відповів другий — а я краду готові коші" — Бачиш, що крадете?

Гджа сьміяв ся, аж заходив си.

— О, цигани, то лиси. А однако один правовірний перехитрив одного з них.

— Оповідай, пане — просив циган.

— То було так: На посїлости Гамзібеґа в Банялуцї пасло трех пастухів свої конї. Один музулманин, другий рая, а третій циган. Побачив їх Гамзібеґ і прибіг до них. — „Люди — крикнув — а ви звідки маєте сьмілість пасти на чужім поли? Не дивую ся музулманинови, бо то турецкий ґрунт, не дивую ся й швабови, бо то наш брат. Але тобі, цигане! Держіть-но ви его оба, нехай я ему всиплю кілька нагаїв". — Стала ся воля беґа. — „А ти, райо, ти живеш в турецкім краю — ти не знаєш, що значить турецкий ґрунт? Держіть его оба, нехай ему дам кілька нагаїв". — Музулманин і циган придержали его. — „Слухай і ти, Турчине! Чи ти не учив ся нї корану нї чітабу, що ти такий самий, як і ті два? На мою бороду, ти між ними найгірший, ти мусїв їх до того намовити! Держіть его, нехай ему дам кілька нагаїв!"

— Добре їм стало ся! — сказав Скендер аґа.

Циган відозвав ся:

— Правда, що добре їм стало ся, бо не вільно на чужім поли пасти. Але ти, годжо, казав, що музулманин перехитрив цигана?

— А як же нї, коли їх було три і они могли беґа звязати, коли б лише були всї в єдности.

Всї три глядїли якусь хвилю в полумінь, аж циган знов зачав:

— То було ще в часї, як шваба не було у нас в краю.... Циган ошукав кадіого в Лївні. А каді, то по муфтім найученїйший чоловік у вірі. Циган позичив собі від кадіого Гаджі Шемзія котел на повила і мав ему за сїм днів віддати разом з подарунком.

На третій день вже приходить.

— Знаєш, що стало ся, Гаджі?

— А що?

[1]) Ром — в циганьскій бесїдї значить чоловік. — Так називають себе цигани на цілім сьвітї.

хиба під покровом окопів. Тому всї ховають ся і сплять в ямах, викопаних в горах. Старе місто потерпіло дуже від бомбардованя, нове менше. Всеж таки в день пливе в місті звичайне, трудяще житє. Від 8 год. вечером Порт-Артур тоне зовсїм в темряві. Від моря не видко анї одного сьвітла, нї одна ліхтарня не сьвітить ся на улицях, нї одна ліхтарня на кораблях. Дуже строго заказано сьвітити лямпки і сьвічки, не закривши вікон грубими темними ролетами, так, щоби нї оден проміньчик сьвітла не дістав ся на двір. Лише море осьвітлюють ясно кріпостні рефлектори. Згідно з приказом ґенерала Штесля населене Порт Артура заосмотрюють в поживу консумцийні комітети. Комітет міста Дальнього отворив в будинку давного готелю „Франция" дешеву кухню, в котрій харчує ся постійно 200 до 300 осіб, самих мешканців Дальнього. Аж до часу утвореня строгої бльокади доставлювано до Порт Артура з Чіфу у великій скількости деякі средства поживи, як риж, ярину, мясо і т. п. Тепер о сьвіжі продукти дуже трудно. Консумцийний комітет роздає частину припасів властителям склепів для розпродажи після такси, затвердженої Штеслем. Порт Артур має великі припаси для недужих. Сьвіжого мяса і дробу зовсїм нема. Тепер населене Порт Артура живить ся кінським мясом. Деколи можна дістати сьвіжої риби. Відчуває ся також недостачу біля та обуви. До часу скріпленя бльокади (2 серпня) Порт Артур заосмотрював ся в воду з міских водопроводів. Тепер водопроводи не ділають. Зате на приказ ґенерала Штесля викопали кирниці з чистою і обильною водою.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 20 жовтня. Поліция заказала похід зі смолоскипами, який хотіли устроїти антисеміти віденьскі в честь бурмістра Люґера з нагоди его 60-уродин, а комітет що займав ся устроєнєм походу, запротестував против того і вніс рекурс до намістництва.

Льондон 20 жовтня. Тибетанцї заявили, що не в силї заплатити жаданого в угодї відшкодованя до трох літ, а внаслїдок того в міродайних кругах анґлійских піднесено гадку, щоби забрати долину Чумбі в Тибетї нїби як кажуть на 75 літ. Тибетанцї мабуть вже на то годять ся. Амбасадор хіньский заявив, що угода з Тибетом нарушує верховну власть Хіни.

Петербург 20 жовтня. Вел. князь Кириль виїхав до Італії для поратованя здоровля. (Вел. кн. Кирил, як звістно, скупав ся в мори підчас катастрофи на „Петропавловску", коли то погиб адмірал Макаров а з ним майже й цїла залога.).

Петербург 20 жовтня. „Бірж. Ведом." оголосили розмову свого сотрудника з росийским міністром комунікаций кн. Хилковом, котрий заявив, що вісти, ширені о злім станї байкальскої об'їздової зелїзницї (тї вісти і ми нотували — *Ред*), суть неправдиві. То правда, що пробний поїзд, котрим їхав міністер, потребував чотирох днів, щоби переїхати 200 верст дороги (значать ся, робив на годину три і пів версти, більше менше пів милї, значить ся їхав майже так, як жидівска шкапа з набором — *Ред.*), та й то правда, що поїзд в однім тунели викотив ся із шин, але від того часу не було вже щось подібного. Тепер поїзди на тій зелїзници роблять 20 верст (4 милї) на годину і можна що день пустити 16 поїздів вздовж озера і через озеро на ледовцях.

Пекін 20 жовтня. Нїмецкий посол ґр. Мум-Шварценштайн і ґубернатор кольонії Кіяочу Триппель були вчера на авдиенциї у цїсаря і цїсаревої вдовицї. Ґубернатор одержав ордер змиї.

Токіо 20 жовтня. Маршалок з Оямдоносить урядово з втірка дня 18 с. м: Як здає ся, неприятель зменшає свої сили напротив нашої правої армії, де ділають лиш малі віддїли. Росияни побиті коло Пенсіку уступають взад в північну сторону. Неприятель виконав в ночи з понедїлка на второк кілька атаків на наше центрум, але его відперто Нинї чути лиш хвилями вистріли з пушок. На нашу ліву армію неприятель лиш посередно стріляв від часу до часу.

Курс львівский.

Дня 16-ого жовтня 1904.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	545 —	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	575 —	585·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4 1/2 %	101·50	102 20
4 1/2 % листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99 20	99 90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99 80	—·—
„ „ 4% льос. в 41 1/2 літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·20	99·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4 1/2 %	101·30	102 —
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	85·—	91·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53·75	55·75
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·80	29·88
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	65·—	70·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	20 90	21·90
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

— Подумай собі, щасте! Твій котел уродив два малі кітлики.

І дає ему ті кітлики. Ґаджі бере, сьміючи ся; гадає, що то той обіцяний дарунок.

Семого дня приходить циган знов.

— Чи знаєш, що стало ся, пане? Твій котел помер.

— Не жартуй! Як може котел умерти?

— Чому не міг би, коли постарів ся і діти мав.

Ґаджі розсьміяв ся і подарував ему котел. Циган ледве скінчив, коли годжа живо відозвав ся:

— Ви не такі дуже розумні і не один з вас плете дурницї. Отсе раз кількох з ваших украло карабін. Привели їх перед судию разом з їх найстаршим яко сьвідком. — „На що можеш присягнути?" — спитав судия. — „Можу присягнути — відповів найстарший — на Бога і всїх сьвятих, що той карабін належав все до мого брата. Я бачив его у него вже перед кількадесятьми літами, як він ще був лиш малим пістолетом.

— Добрі жарти служать здоровлю — сказав знов годжа. — Але скажи-но Скендар аґо — довге панованє тобі на земли! — чи ти для нас подорожних не маєш нїчого до їдженя!

— Побачу, годжо, може що найде ся — відповів господар, невдоволений з того, що нагадали ему на его обовязок і вийшов. — Більше таки не вернув.

Его пастух приніс курку, зарізав єї, почав скубати і вишукав прут на рожен.

— А що, цигане, — сказав годжа — як би то було, коли би ми перед обідом трохи переспали ся? Одна курка, то за мало для нас двох. Послухай, як зробимо! Хто тепер заспить і буде мати красший сон, той з'їсть цілу курку. — Згода, цигане?

Циган притакнув головою і годжа утїшив ся. Він задумав ошукати цигана.

Поклали ся на тверду приспу, годжа, що хотів спати, лицем до стіни, циган лицем на хату, так, що міг дивити ся на огонь, на котрім пекла ся курка.

Коли вже печеня була готова і годжа хропів, циган встав і з'їв зі смаком курку.

— Ну, цигане — крикнув музулманин пробудившись. — Що з тобою? Де ти? Оповідж свій сон!

— Ех, пане, оповідж ти перший.

— Добре. — Менї снив ся Могомед. — Він спустив менї з неба шовкову драбину з рубіновими щеблями і я поліз по ній. Коло небесних воріт дожидав мене господний пророк як мати свого любого сина дожидає і приніс менї шербету, цибух з рожевого дерева і з перловим пищиком. — Відтак прийшли гуристки, завели мене на свою шовкову постіль, обіймали мене і дали всїляких ласощів та золоту булаву. Я мав єї взяти і вернувши порубивати нею всїх невірних. Але я не взяв єї, бо була за тяжка і я бояв ся спізнитись на наш обід.

Неспокійне око годжи розглядало ся по хатї і шукало курки.

— Пане! — крикнув циган — шкода, що ти не взяв тої булави! Бо я, аби правду сказати, коли побачив, що лїзеш по рубінових щеблях до неба, подумав собі, що чейже пророк не відпустить свого побожного сина, не участивши его. І в тій думцї — з'їв я курку!

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).